

Mijn Verloren
Moeder

Eneman Tom

Mijn verloren Moeder

Copyright ©: 2024 Eneman Tom

Auteur: Eneman Tom

Druk: bravenewbooks.nl

Omslagontwerp: Eneman Tom

Het beleg van Oostende (1601-1604) door Pieter Snayers

Vormgeving en lay-out: Eneman Tom

Geschiedkundig gebaseerde fictie

ISBN: 9789465012872

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijk toestemming van de auteur

Hoofdstuk 1 Die Griek

“**W**at denk je dat het is?”, vroeg Maria aan Sofia.
“Geen idee. Ik hoop een meisje. Eigenlijk maakt het me niet al te veel uit.” Maria ging rustig zitten op de dijk, uitstarend naar de Noordzee. Haar lange zwarte haren waaiden in de wind, die het geruis van de zee met zich meebracht.

“Ik vraag me af hoe ze eruit zal zien, hoe ik haar ga noemen, wat we aan haar kunnen bieden.”

Sofia kwam naast haar zitten en omarmde haar zus. “Ik zou er niet te veel mee inzitten, dat jij het maar eerst overleeft.”

Het was het einde van het jaar 1586 in het woelige Oostende. Oostende was een klein vissersdorpje aan de kust, toebehorende aan de Nederlandse Republiek, die zich ontbolsterd had tot een roofoest. Met hoge opgetrokken muren en versterkingen riep het een halt toe aan het overheersende Spaanse gezag van de aangrenzende streken. Plunderaars en rooftochten werden georganiseerd richting het Spaans bezette Brugge, en wanneer ze terugkwamen was het altijd feest. Ze voelden zich vrij van het Spaanse koningshuis, van de tirannie van koning Filips II van Spanje. De liters bier werden dan ook goed verorberd bij terugkomst.

Maria kwam dagelijks in aanraking met dit waardeloos gespuis. En dat niet altijd op een even vriendelijke manier. Ze woonde en werkte namelijk in een café op het Wapenplein, simpelweg genaamd ‘Het Café’. Maria was een jongedame van 19 en woonde er met haar ouder zus, Sofia, die 23 was. De zusjes leken zo sterk op elkaar dat ze vaak werden vergist voor tweelingzussen. Beiden hadden mooi lang zwart haar, blauwe ogen en een fijn gezicht. Hun lichaam kon je zo toeschrijven aan een godin uit de Griekse mythologie. De kleren daarentegen kon je meer thuiswijzen bij vagebonden. Er werden lange dagen in Het Café gedraaid. Dit was dan ook nodig om de economie draaiende te houden. Samen met de andere dienstmeiden in Het Café runden de zusjes alles. Zelf stonden ze vaak achter de toog.

“É meisie!”, riep een Hollandse dronkaard.

“Doe mij nog maar effe wat bier!” De Nederlander leek enorm onverzorgd, had warrig ros haar en stonk 10 huizen boven de wind naar de drank. Zijn kleren leken op die van elke andere vuile visser die het café binnenkwam. Hij was struis gebouwd, wat indruk maakte op Maria.

“Heb je er nog niet genoeg op?”, antwoordde Maria zonder na te denken. De Nederlander zette zijn leeg glas bier neer en zette zich recht, starend naar Maria.

“Wie denk je wel dat je bent? Zo durven praten tegen mij?”, terwijl de struise man zijn wijsvinger op de borst legde. Maria slikte, wist even niet wat te zeggen en probeerde naar de achterkamer te gaan.

“Hier blijven jij!” De Nederlander sprong over de houten toog richting Maria. Hij nam haar arm vast en draaide haar met een stevige ruk om.

“Ik wacht nog altijd op mijn antwoord, jij lelijk vies misbaksel!” Maria begon spontaan te wenen en vreesde even voor haar leven.

“Laat haar los!”, riep een zware onbekende stem uit de achtergrond. Opeens stond er een man aan de houten met glazen volle toog met getrokken zwaard.

‘Ik zei, laat haar los.’ De Nederlander leek niet meteen onder de indruk te zijn van de kerel die de boel probeerde te redden. Hij gooide Maria op de grond, nam een flesje bier en gooide hem naar de man met het zwaard.

‘Wie denk je dat je bent om mij te bedreigen!’ Met veel gemak kon de onbekende man de bierfles ontwijken, zo goed gericht was die nu ook weer niet. Wat wil je, de roodharige Nederlander zag waarschijnlijk dubbel. De rosse reus sprong opnieuw over de volle toog, maar bleef haperen met zijn broek aan enkele bierglazen die er nog stonden. Kwaad viel hij op de grond en keek rond zich. Het gehele Café begon te lachen. Enkele van zijn Nederlandse vrienden riepen hem toe.

“Och kom Joop, maak dat je weg bent naar het schip!” Joop strompelde recht en wandelde richting de uitgang, onder luid applaus en geschaterlach van de klanten in het café.

Ondertussen was de onbekende man eleganter dan Joop over de houten toog gesprongen richting Maria.

“Gaat het met je?”, vroeg hij aan haar.

“Waarom zou je je leven riskeren voor mij, ik ben maar gewoon een dienstmeisje.”, antwoordde Maria, verontwaardigd over het heldhaftige optreden van de onbekende.

“Je ziet er mij meer uit dan enkel maar een dienstmeisje.”, glimlachte hij met sneeuw witte tanden.

“Kom zet je even recht. Ik ben Andreios, aangenaam je te leren kennen.” Hij zag er goed en verzorgd uit, mooi uitgedost in een wit Engels uniform van de marine. Zijn vettig lijkend zwart haar was mooi naar achter gekamd,

net zo elegant als zijn brosse snor. Hij had hoge zwarte blinkende laarzen aan en zijn zwaard, of kling zoals hij die zelf noemde, hing ondertussen alweer aan zijn riem. Maria trok zichzelf recht aan de sterke armen van Andreios en zette zich op één van de barkrukken.

“Je naam klinkt niet van deze streken?”, stelde Maria al vragend vast.

“Nee klopt, ik ben op handelsreis voor mijn Engelse vrienden. Zelf ben ik afkomstig uit Griekenland.” Andreios ging naast haar zitten aan de toog en wreef wat over haar arm.

“Gaat het nu eigenlijk wel met je?”, vroeg hij opnieuw bezorgd aan Maria.

“Ja hoor, wat geschrokken maar dit gebeurt wel meer hier op mijn werk.”

“Tot hoe laat moet je nog werken vandaag?” Maria keek hem bedenkelijk aan.

“Voor altijd, ik werk hier de ganse dag door.” Andreios begon te lachen met het antwoord, waarop Maria kwaad keek naar hem. Andreios had door dat ze er niet mee zat te lachen en stak vlug excuserend zijn hand de lucht in.

“Doe je dan niks anders behalve hier werken?” Maria schudde haar hoofd.

“Ik ben nog nooit buiten Oostende geweest, alles wat ik ken van buitenaf weet ik door de mensen die hier op café komen.” Andreios draaide zich om en ging om een klein bruin tasje die hij op zijn tafel had laten liggen. Hij haalde er een kleine landkaart uit van het Vlaanderen en Zeeland van toen.

“Kijk, zo ziet de wereld eruit hierbuiten. Je hebt Brugge, Nieuwpoort, Sluis,... Bredene ligt hier bijvoorbeeld net naast, wist je dat?” Maria keek verontwaardigd naar de landkaart, ze wist niet dat alles zo groot was en dat er zoveel andere steden waren.

“En van waar ben jij dan gekomen met je boot?” Hij haalde opnieuw een stuk papier uit zijn tasje, ditmaal met een landkaart van Nederland op.

“Hier, in Brielle zijn we vertrokken naar Oostende. Er is zoveel dat je nog moet ontdekken, zo te zien. Je moet eens buiten je café komen. Waarom ga je niet mee op zee?”, stelde Andreios haar een avontuur voor.

“Dat kan ik niet maken met mijn familie hier, mijn leven is hier. Mijn zus is hier. Iedereen die ik ken is hier.”, antwoordde ze venijnig op de vraag van Andreios terwijl ze rondwees in het café als een bezetene. Na even nadenken vroeg hij waar het hoogste punt van de stad was.

“Dat zal de Sint-Pieterskerk zijn, hogere gebouwen dan dat bestaan er niet.”

“Gaan we dan eens gaan kijken vanaf het hoogste punt? Dan kan ik je de wereld tonen.”, glimlachte Andreios terwijl hij de hand van Maria vastnam. Maria voelde dat ze geen andere keus had en stemde hiermee in.

Oostende was niet zo groot in die tijd. Een kilometer wandelen en je was aan de andere kant van de stad. Ze liepen samen rustig richting de Sint-Pieterskerk. Zij frivool met haar blauw in de wind wapperende dienstmeisjeskledij en hij statig trots in uniform met de handen op de rug. Het was een mooie dag. Heldere blauwe lucht zonder enige wolk die de zon kon versperren. Enkel een groep meeuwen die voorbijvloog zorgde voor een snel voortbewegende schaduw. Verder leek de wind ook afwezig te zijn vandaag, wat voor een rustige zee zorgde.

“Waarom ben je nog nooit buiten Oostende gekomen?”, vroeg Andreios opeens aan Maria.

“Ik heb daarbuiten niets verloren, ik zou niet weten wat er te doen. Daarbij is het op dit moment gewoon veel te gevaarlijk met al die rovers, en al zeker met de Spanjaarden die alles plunderen wat ze kunnen vinden.”

Eenmaal aangekomen aan de Sint-Pieterskerk deden ze de enorme voordeur open. De voordeur was prachtig versierd met tekeningen van Jezus die in de

eiken vormen gekerfd waren. De pastoor draaide zich om en keek richting zijn voordeur. Rustig kwam hij naar hen toe.

“Wat hebben jullie hier te zoeken op deze tijd van de dag, mijn kinderen?”, vroeg de oude man aan het tweepaar.

“De viering start pas deze middag.”, glimlachte hij.

“We wilden graag genieten van het uitzicht van de toren indien dat mogelijk zou zijn, eerwaardige heer. Ik zou graag mijn kaarten controleren opdat er nog niet te veel veranderd zou zijn in de streek.”, zei Andreios met zijn landkaart van Vlaanderen in de hand.

“Goed, maar niet te lang, zie dat jullie nog ziek worden van daarboven in de wind te staan. Kom maar mee.”, antwoordde de eerwaardige heer. De pastoor begeleidde hen naar de grote houten trap die zich achteraan de kerk bevond.

“Hier naar boven en dan kom je in het bovenste stuk van de toren terecht. Succes zou ik zeggen!”, lachte de pastoor. Maria en Andreios keken eens naar elkaar en gingen toen door de kleine opening die naar de trappen leidde. De pastoor had niet overdreven, een enorme trap stond hen op te wachten tot ze boven waren. Hijgend en puffend kwamen ze boven.

Na even bekomen te zijn wees Andreios naar de houten ramen die in de toren zaten.

“Kijk daar eens door naar wat er allemaal achter die muren ligt.”, zei hij tegen Maria. Ze zocht een verhoogje om door de ramen te kunnen zien. Een houten kist was hier ideaal voor. Ze zag enorme polders die onder water stonden, verschillende hogere gebouwen, nog hoger dan de kerk, die bij Brugge behoorden en nog veel andere kleinere dorpen rondom.

“Zijn al die steden onder Spaans gezag?”, vroeg Maria zich hardop af. Andreios legde zijn hand op haar schouder, wat Maria een fijn gevoel gaf.

“Ja, allemaal zijn ze veroverd door de Spanjaarden. Oostende is dus

eigenlijk een eiland tussen een enorme kolonie van Spanjaarden. Gelukkig hebben jullie nog de zee waar wij, Britten, de opperhand hebben van die Spanjaarden. Die andere dorpjes daar in het ronde hadden dat geluk niet, vrees ik.” Maria kon haar ogen niet geloven.

Na even naar buiten te hebben gekeken gingen ze samen terug naar beneden. Andreios zijn kaarten klopten nog. Ze wandelden terug naar het Wapenplein, de plek waar Maria’s café was.

“Ik vrees dat ik weg moet, mijn schip verlaat de stad weer deze avond en er moeten nog dingen geregeld worden.”, overviel Andreios Maria een beetje.

“Dat is jammer, ik hoopte dat je nog even kon blijven en nog wat nobels kon uitgeven in mijn café.”, knipoogde Maria. Andreios moest met haar opmerking lachen en nam haar hand vast.

“Mevrouw, tot de volgende keer.”, en hij kuste snel haar hand.

“Maria, Maria is mijn naam.”, zei ze enigszins blozend.

“Ik kom zeker terug. Beloofd.” Hij draaide zich om met een zwier van zijn prachtige uniform en met snelle tred ging hij richting de haven. Maria wist even niet wat te doen. Ze wou hem achternalopen maar had het gevoel dat het toch geen zin had. Ze ging dan maar terug naar het café om er nog wat te werken.

Enkele uren later, wanneer het bijna donker was, ging ze dan toch richting de haven. In snelle loopstap botste ze tegen enkele andere Oostendenaren die haar herkenden en vroegen waar ze heen ging. Maria reageerde hier niet op en bleef in sneltempo doorlopen. Eenmaal aan de haven keek ze vanop de dijk richting de schepen. Geen enkele met een Britse vlag. Waarschijnlijk was Andreios al vertrokken met zijn schip. Die mooie verzorgde man met de enorme snor die ze nooit meer terug zou zien. Even zat ze met haar rug tegen

de muur van de dijk.

“Zeg, wat zit jij hier nou te doen?” Sofia, de zus van Maria, was bezig met haar gebruikelijke avondwandeling.

“Niets, ik zit hier gewoon even in de frisse lucht. Ik had het nodig.” Snel probeerde ze haar tranen weg te vegen, maar haar zus had uiteraard al alles gezien. Ze kwam naast haar zitten.

“Wat zit je nou te huilen? Is er weer iets gebeurd in Het Café misschien?” Maria zag een uitweg om niet over Andreios te moeten praten en begon over de dronken Nederlander die haar wilde te grazen nemen.

“Meisje toch, trek je dat niet aan. Ze zouden beter eens extra manschappen rond het Wapenplein laten patrouilleren zodat zo'n dingen niet meer gebeuren.” Maria was blij dat ze troost kon vinden bij haar zus. Niet echt voor die dronken Hollander, maar eerder omdat de man waar ze van droomde vertrokken was.

“Zeg zus, heb jij al eens gehoord van de stad Brielle?”, vroeg Maria.

“Nee? En sinds wanneer vraag jij je af wat er buiten de muren gebeurt? Ik dacht dat je daar niets van moest weten?”

“Ik heb dat gewoon opgevangen in Het Café, niets meer. Kom laten we teruggaan.”

Met enige achterdocht keek Sofia naar Maria. Waarom zou ze die vraag zo ontwijken? Toch stemde ze in en samen gingen de zusjes terug naar Het Café. Terug in Het Café hadden de andere dienstmeiden alles overgenomen.

“Jij zou beter in je bed kruipen boven en rustig laten bezinken wat er allemaal gebeurd is vanavond.”, stelde Sofia aan Maria voor.

‘Ja, eigenlijk heb je wel gelijk, ik zal dan maar meteen gaan slapen.’ Stompelend ging ze richting de achterkamer waar de trap zich bevond, terwijl Sofia haar zus nog altijd achterdochtig nakeek. Haar kamer was niet

groot: een bed met een nachtkastje waarop een kandelaar stond en een open raam. Geld was er niet voor glazen ramen. Ze ging rustig op haar bed liggen, nam de deken en legde die over zich heen. Ze vroeg zich af waar Andreios nu al zou zijn, ergens op zee. Zou hij gelogen hebben? Zou hij dat uniform gestolen hebben van iemand? Misschien was het beter om hem gewoon te vergeten. Ze draaide zich om, deed een gebedje voor het slapengaan en blies de kandelaar uit.

Hoofdstuk 2 De

buitenwereld

Na een woelige nacht kwam Maria haar bed uit. Ze vermoedde dat ze als eerste wakker was, want ze hoorde nog niets van beweging beneden. Zo stil mogelijk liep ze de trappen af en trof er een verlaten, rommelig café aan.

“Elke dag hetzelfde liedje!”, zei ze hardop. Ze begon met opruimen, snel de afwas te doen en de vloer zo proper mogelijk te maken. Alle stoelen werden terug rechtgezet en tafels afgeveegd. Opeens hoorde ze een hard gebonk op de deur.

“Rustig rustig, ik kom eraan”, riep Maria geïrriteerd. Ze deed de deur open en schrok zich een hoedje. Het was Joop, de dronken Hollander, die voor de deur stond.

“Euhm, goeiemorgen juffrouw.”, zei de beschaamde Nederlander.

“Wat wil je? We zijn nog niet open.”, antwoordde Maria scherp en op een afwijzende toon.

“Ik wil mijn excuses komen aanbieden voor gisteren. Toen ik hoorde wat ik met je heb uitgespookt ben ik deze gaan plukken om je te geven voor hetgeen ik gedaan heb.” Hij toverde een mooi boeket bloemen tevoorschijn.

Geschrokken viel Maria haar mond open en legde ze haar handen op haar wangen, alsof ze ging schreeuwen.

“Ik ben mezelf niet als ik te veel gedronken heb en kan zeer agressief uit de hoek komen.”

“Ja dat heb ik gemerkt.”, lachte Maria cynisch.

“Kijk, het spijt me en ik hoop dat je me kan vergeven.”, zei Joop droevig, hopend op wat medelijden uit de hoek van Maria.

“Het is goed voor één keer, maar als het nog eens gebeurd dan mag je hier nooit meer binnen, begrepen?”, zei Maria met een opgestoken vinger, alsof ze haar kleine broer zou berispen.

“Dank u wel juffrouw, nog een fijne dag verder en misschien tot vanavond.” Joop draaide zich om en ging er weer vandoor. Maria zuchtte diep terwijl ze haar hoofd schudde, armen in de zij.

“Wat is al dat kabaal in de morgen?” Sofia kwam naar beneden gewandeld, met haar ongekamde haren tussen de tanden.

“Och, het was die Nederlander van gisteren waar ik het over had. Hij is zich komen verontschuldigen en heeft me deze gegeven.” Sofia nam de bloemen uit de handen van haar zus en rook eraan.

“Wat ben jij toch soms een gelukzak jij. Voor je grote zus komt er nooit iemand met bloemen! Schandalig!”, zei ze terwijl ze de bloemen in een vaas zette op de toog.

“Tja, gelukzak dat ik ben.”, dacht Maria bij zichzelf, mijmerend over Andreios.

Dagen gingen voorbij. Elke dag werd er hard gewerkt in Het Café. Joop kwam nog elke avond langs tot ook hij terug moest naar Zeeland. Gelukkig hield hij het altijd netjes. Maria ging elke dag naar de kerk, om te bidden dat Andreios nog eens terug zou komen. En op het einde ging ze altijd naar

boven in de toren, om te kijken wat er zich afspeelde buiten de muren van Oostende.

Een week later zat ze samen met Sofia aan de avondtafel.

“Zus, zou jij met me mee willen gaan naar Brugge? Morgen?”, vroeg Maria.

“Waarom? Wat moet jij in Brugge gaan doen? Heb je daar iemand zitten die je in Het Café ontmoet hebt misschien?”, suggereerde Sofia meteen.

“Nee, zeer zeker niet. Ik wil gewoon eens de buitenwereld zien.”, antwoordde Maria.

“Ik hoop dat je weet dat het daarbuiten enorm gevaarlijk is op dit moment, zelfs voor de mannen onder ons. Het is zo goed als zelfmoord om eens snel over en heen te gaan naar Brugge. Daarbij moeten we ons verantwoorden waarom wij als vrouwen buiten de muren gaan. Heb jij dan een reden om daarheen te gaan?”, probeerde Sofia te vissen, terwijl ze poogde Maria op andere gedachten te brengen.

“Ik wil gewoon graag eens iets meer zien dan enkel maar de binnenstad van Oostende. Kom laat ons gaan!” Maria begon zich kwaad te maken.

“Als je dat echt wilt gaan we wel naar buiten, maar niet vandaag. Misschien moeten we zeggen dat we naar de grote markt in Brugge gaan voor inkopen. Gewoon het bewijs van ons café meenemen en we zullen wel door mogen, denk ik.’

“Denk je dat het echt zou lukken?”, vroeg Maria met enige bewondering voor het snode plan van haar zus.

“Ja, dat denk ik wel. We zien morgen verder, het wordt al gauw donker, dan is het veel te gevaarlijk om te gaan.” Opgewonden sprong Maria recht en omhelsde ze haar zus.

“Ja, niet overdrijven, we zijn nog niet buiten!”, riep Sofia om uit de wurggreep van haar zus te raken.

“Oh dank je zus! Samen naar buiten, eindelijk!”, zei Maria terwijl ze ter plekke stond te huppelen van geluk. Ze liep naar boven, sprong op haar bed van geluk, omdat ze eindelijk iets in haar leven zou kunnen doen naast glazen vullen en tafels afruimen. Ze kroop onder de wol en blies de kandelaar uit. Verlangend naar morgen.

Die ochtend was erg sombere. Toen Maria naar buiten keek, zag ze enkel maar felle regen die grote plassen op de grond vormgaf. Sofia kwam de kamer binnen en ging naast Maria staan.

“Een echt hondenweer. Welkom aan de kust zou ik zeggen.”, zei Sofia sarcastisch. Maria draaide zich om en keek naar haar zus.

“Dit wil toch niet zeggen dat we gaan thuis blijven zeker?”, vroeg Maria.

“Ik weet het niet zus, het ziet er naar uit dat de wegen naar Brugge er heel slecht zullen bij liggen. Anders moeten we afwachten tot morgen en dan zien wat het weer zegt?”, antwoordde Sofia. Maria ging boos op het bed zitten met haar armen gekruist.

“Elke keer als ik iets wil of hier buiten wil geraken moet er wel iets gebeuren dat het verhindert!” Sofia draaide met haar ogen terwijl ze diep zuchtte.

“Wil jij je leven riskeren door nu naar buiten te gaan? We hebben geen paard om naar Brugge te gaan, weet je. Te voet is dat veel te gevaarlijk in dit weer.” Maria keek kwaad naar haar zus.

“Ja, misschien heb je wel gelijk zus.”, zei ze bedroefd. Opeens hoorden ze gebonk op de deur beneden.

“De eerste klant is er al. Ik ga opendoen. Tot straks?” Maria knikte naar haar zus en Sofia verliet de kamer. Maria keek bedroefd naar buiten.

“Ik wil naar buiten en ik ga naar buiten. Het maakt niet uit hoe!”

Terwijl Sofia en de overige dienstmeiden Het Café al hadden opengedaan bleef Maria in de achterkamer om wat spullen bijeen te zoeken. Ze borg ze op in een stoffen zak. Ze was vastberaden om te vertrekken, naar Brugge te gaan en de polders te ontdekken. Ook al wist ze niet hoe ze daar zou geraken en ze de weg niet wist. Ze nam haar jas en liep via de achterdeur naar buiten. In de tuin kon ze via een ander huis met een laag dak terug op het Wapenplein komen. Ze gooide haar stoffen zak op het dak. Daarna sprong ze er zelf naartoe, maar raakte net niet aan de rand van het dak om zichzelf op te trekken. Via een boom die in de tuin van de burens stond, kon ze wat omhoog klimmen. Toen ze hoog genoeg zat, sprong ze richting het dak en landde met enige flair op haar knie.

“Ok, we zijn al zo ver.”, zei Maria tegen zichzelf. Ze liep naar de andere kant van het gebouw om van daar in een grote hooiberg te springen. Enkele mensen rond haar keken eens raar op, maar ze deed alsof ze het niet zag en wandelde richting de poort.

In de verte zag ze de poortwachter al staan. Met zijn mooi uitgedoste uniform, waar drie sleutels op stonden van het stadswapen, was hij heer en meester over wie er via zijn poort de stad binnenkwam en verliet. Met zijn speer in de hand en hoge hoed straalde hij enorm gezag uit.

“Dag kleine meid, wat doe jij hier?”, vroeg de poortwachter toen Maria aangekomen was aan de poort.

“Je weet toch dat je niet naar buiten mag. Enkel mannen zijn toegelaten buiten! Of wil je meegenomen worden door enkele gekke Spanjaarden en de binnenstad nooit meer zien?” De poortwachter kwam zeer imposant over. Maria durfde hem niet aan te kijken.

“Ik wil naar Brugge om daar naar de markt te gaan.”

“Jij alleen? Dat kan toch niet?” lachte de man Maria’s antwoord weg.

“Je moet buiten gaan met minimum één man in je gezelschap, dat weet je toch? Je woont hier verdorie al lang genoeg, dienstmeid!” Maria draaide zich om en wandelde weg. Ze kon het niet meer aan dat die man zo grof was tegen haar, zo kleinerend. Uiteindelijk begon ze te huilen. Al wenend wandelde ze naar de haven waar ze nog eens naar de schepen ging kijken. Ze leunde op haar onderarmen, voorovergebogen over de lage muur van de dijk. Ze zag enkele schepen in de verte liggen, met hier en daar een paar mannen die op en neer liepen.

“Gaan we nu naar Brugge of niet, landrotten!”, riep één van de mannen die Maria zag wandelen naar zijn schip. Maria wist dat dit haar kans was om ongezien buiten de muren te geraken. Ze liep richting de man die luidkeels zat te roepen en tikte op zijn schouder.

“Dag meneer, ik heb gehoord dat je naar Brugge vaart. Zou ik mee mogen?” De man keek haar met gefronste wenkbrauwen aan bij het aanhoren van haar vraag. Hij was fijn uitgedost met grote veren op zijn zwarte hoed, hoge laarzen en nog het meest opvallende, hij had maar één hand. Uit de andere blauwe mouw van zijn jas kwam er geen hand, maar een stomp. Die andere hand was hij vast kwijtgeraakt tijdens één van zijn vele tochten.

“Je bent goed gek zeker jij? Een vrouw aan boord brengt ongeluk. Ga terug naar je keuken, waar je thuishoort.”, wimpelde hij Maria af en wandelde door. Maria gaf echter niet op en liep achter hem aan.

“Maar moeten je mannen op het schip dan niet eten? Ik wil wel iets maken terwijl jullie naar Brugge varen.” De man zuchtte en sloot zijn ogen terwijl hij zich omdraaide.

“Juffrouw, dat is echt niet nodig. Waarom wil je eigenlijk naar Brugge?”

“Om eens iets van de wereld te zien! Ik voel me opgesloten in mijn café hier in Oostende. Ik woon hier al 19 jaar en wil eens iets anders zien dan het Wapenplein. Ik heb al veel gehoord over de grote markt aan het belfort van Brugge, dus daar wil ik heen!”, antwoordde Maria vol enthousiasme.

“Je weet toch dat ik het niet kan maken tegenover de rest van mijn bemanning om je mee te nemen? Wat als je daar iets overkomt?”, vroeg de kapitein zich af.

“Ik red me wel, ik ben toch al tot hier geraakt en durf het aan om te praten met u!” Dat is ook waar, dacht de man. Na even denken vertelde hij Maria wat te doen. Ze moest in een grote houten kist gaan zitten die nog op het dok stond en zich zo stil mogelijk houden.

“Wat ga je doen met me? Vergeet me niet!”, riep Maria nog luid naar de man.

“Kapitein, wat moet er nog allemaal op het schip?”, hoorde Maria na een tijdje een andere stem zeggen.

“Al deze kisten moeten nog mee. We gaan ze allemaal proberen te verkopen aan die domme Spanjaarden in Brugge.” Dat was duidelijk de stem van de man die haar had opgedragen om in de kist te kruipen. Hij was dus de kapitein van het schip. Ze kon geen betere man hebben gekozen om haar te helpen, dacht ze. Opeens voelde ze dat ze van de grond geheven werd.

‘Mens wat zit hier in, zo zwaar!’ ‘Hopelijk iets wat veel waard is!’, hoorde Maria de twee kadetten tegen elkaar praten. Ze voelde zich gegeneerd en dik door de opmerking van de twee kadetten, maar zei tegen zichzelf: “Trek het je niet te veel aan.”

Ze werd neergezet ergens op een donkere plek, waarschijnlijk in het benedendek. Ze kon helemaal niets zien in de kist, ondanks enkele gaten die